

— Ръмъ, ръмъ, ръмъ! — заревало страшно мечето.

— Реви, реви! Не ще ме уплашишъ! — викала бабата.

Като го натъркала хубаво и го изплакнала съ вода, бабата го отвързала и го завела въ къщи. Но когато влѣзли въ стаята на свѣтло, какво да види. Това не било внучето ѝ, а истински мечокъ. Страхъ да те побере. Писнала бабата:

— Олеле, помощъ!

А мечето се откъснало отъ ржцетъ ѝ, та избѣгало. Затицало по полето, но още реве, та се кжса. Люти му. Чуло го бабиното внуче и дошло при него.

— Видѣ ли сега защо ревъхъ?

— Моля ти се, братко, — заплакало мечето. — Каквото искашъ ще ти дамъ, само направи да не люти на очитъ ми.

— Ще направя, ама дай гърне съ жълтици! Стига съмъ чель изъ приказкитъ, че разни момчета спечелили гърнета съ жълтици. И азъ искамъ да спечеля!

— Добре, ще ти дамъ!

— извикало мечето. — Само по-скоро, братко, ме спаси отъ лютина-та!

Засмѣло се момчето, завело мечето при извора и го измило. Прогледало мечето. Не му

лютѣло вече. И то се засмѣло.

— Ей, че бѣше страшно!

— Абе това бѣше страшно и не бѣше, ама да ти натъркамъ очитъ съ люта чушка, тогава ще видишъ! — засмѣло се бабиното внуче. — Ама това другъ пжтъ ще направимъ. Дай сега гърнето съ жълтицитъ!

Завело мечето бабиното внуче при единъ старъ джбъ и му казало:

— Повдигни тоя камъкъ!

Повдигнало го внучето и какво да види. Подъ камъка истинско гърне съ жълтици. Грабнало го бабиното внуче и тичешкомъ при баба си.

— Сега ще падне бой! — извикала бабата, като говидѣла.

— Бой ли? — отвърнало внучето. Я вижъ какво нося! Азъ нарочно направихъ да подлютишъ мечето, та да ми каже кжде сж жълтицитъ.

